ARREST VAN HET HOF (EERSTE KAMER)
VAN 26 FEBRUARI 1976 [1]

Germaine van de Roy
tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

Zaak 92-75

Samenvatting

1. *Ambtenaren — Proeftijd — Vakantieverlof — Strekt zich mede daarover uit — Toelaatbaarheid*
   (Statuut van de ambtenaren, art. 34)

2. *Ambtenaren — Proeftijd — Ontslag — Kennisgeving — Redelijke termijn*
   (Statuut van de ambtenaren, art. 34)

3. *Ambtenaren — Proeftijd — Afloop — Ontslag — Aansprakelijkheid van de instelling — Ontbreken daarvan*
   (Statuut van de ambtenaren, art. 34)

1. De omstandigheid dat de proeftijd zich mede uitstrekte over de vakantieperiode — waarin vele ambtenaren afwezig zijn en er minder werk is — houdt nog niet in dat het in die proeftijd niet mogelijk was verzoeksters geschiktheid te beoordelen.
2. Artikel 34 van het Statuut van de ambtenaren voorziet voor het geval een ambtenaar aan het einde van de proeftijd wordt ontslagen, geen bepaalde termijn voor de kennisgeving van dit besluit, doch laat aan de instelling hiertoe een redelijke termijn bij afloop van de proeftijd.
3. De ontslagprocedure is in het Statuut voorzien en kan, bij inachtneming van de desbetreffende statutaire beperkingen, geen aansprakelijkheid van de instelling tegenover de ontslagen ambtenaar op proef meebrengen.

In de zaak 92-75

GERMAINE VAN DE ROY, echtgenote Lambert, oud-ambtenares op proef bij de Commissie der Europese Gemeenschappen, wonende te Boutersem, België, ten deze vertegenwoordigd door M. Goldberg, advocaat bij het Hof van Beroep te Brussel, en domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij J. Loesch, advocaat aldaar, 2, rue Goethe,

verzoekster,

1 — Procestaal: Frans.

tegen

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, ten deze vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur R. Baeyens, als gemachtigde, en domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij haar juridisch adviseur M. Cervino, Bâtiment CFL, place de la Gare,

verweerster,

betreffende primair nietigverklaring van het besluit tot verzoeksters ontslag,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE, (Eerste Kamer)

samengesteld als volgt: A. O'Keeffe, President, A. M. Donner en J. Mertens de Wilmars, Rechters,

Advocaat-Generaal: J.-P. Warner
Griffier: A. Van Houtte

het navolgende

ARREST

Ten aanzien van de feiten

Overwegende dat de feiten en de tijdens de schriftelijke behandeling door partijen voorgedragen argumenten kunnen worden samengevat als volgt:

I — Feiten en procesverloop

Verzoekster, Belgische van nationaliteit, was na een in 1973 gehouden algemeen vergelijkend onderzoek voor de vorming van een reserve — COM/LA/90 bis — op de lijst van geschikte kandidaten geplaatst en per 16 april 1974 aangesteld als ambtenaar op proef in de rang LA/8 bij de Nederlandse vertaalafdeling van de Commissie. Zij erkent in het begin van haar proeftijd moeilijkheden met haar werk te hebben gehad.

Op 15 november 1974 stelde het hoofd van de Nederlandse afdeling haar op de hoogte van het negatieve oordeel waarvan de betrokken reviseur reeds herhaaldelijk had doen blijken. Dit werd haar schriftelijk bevestigd in de op 29 november 1974 uitgebrachte beoordeling aan het einde van de proeftijd, welke haar overeenkom-

stig artikel 34, lid 2, van het Statuut werd medegedeeld op 2 december van dat jaar.

Bij brief van 9 december 1974 bracht verzoekster haar opmerkingen naar voren.

Een telexbericht met het op 16 januari 1975 ingaand ontslagbesluit werd verzoekster de volgende dag persoonlijk door haar afdelingshoofd ter hand gesteld en werd bevestigd bij aangetekend schrijven van 17 januari 1975 (dat verzoekster zegt eerst op 21 januari te hebben ontvangen).

Bij brief van 10 februari 1975 diende verzoekster overeenkomstig artikel 90 van het Statuut een klacht in tot intrekking van dit besluit. Deze klacht werd uitdrukkelijk verworpen bij met redenen omkleed besluit van de Commissie van 16 mei 1975, dat aan verzoekster werd medegedeeld op 2 juni 1975.

Verzoekster stelde daarop het onderhavig beroep in, dat is ingekomen ter griffie van het Hof op 13 augustus 1975.

De schriftelijke behandeling heeft een normaal verloop gehad. Het Hof (Eerste Kamer) heeft, op rapport van de Rechter-Rapporteur en gehoord de Advocaat-Generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

II — Conclusies van partijen

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

1. Het door het tot aanstelling bevoegde gezag genomen ongedateerde ontslagbesluit, dat haar op 21 januari 1975 werd meegedeeld bij aangetekend schrijven van 17 januari 1975, met poststempel van 20 januari 1975, nietig te verklaren;
2. Het besluit van de Commissie van de Europese Gemeenschappen van 2 juni 1975 tot afwijzing van de door verzoekster overeenkomstig artikel 90, lid 2, Statuut ingediende klacht van 10 februari 1975 nietig te verklaren;
3. De wederpartij te veroordelen tot betaling van 100 000 Bfr. — eventueel nader te vermeerderen of te verminderen in de loop van het geding — ter vergoeding van de morele schade;
4. subsidiair, de wederpartij te veroordelen tot betaling aan verzoekster van 480 000 Bfr. schadevergoeding, overeenkomend met tien maanden salaris — eventueel nader te vermeerderen of te verminderen in de loop van het geding —;
5. De wederpartij te verwijzen in de kosten van het geding.

Verweerster concludeert dat het den Hove behage:

1. Het beroep ongegrond te verklaren en in alle onderdelen te verwerpen;
2. Verzoekster te verwijzen in de kosten.

III — Middelen en argumenten van partijen

1. De vordering tot nietigverklaring

a) De bevoegdheid van de ondertekenaars van de beoordeling over de proeftijd

Verzoekster voert aan dat van de drie ambtenaren die haar beoordeling hebben ondertekend — de directeur van het directoraat „Vertaling, documentatie, vermenigvuldiging, bibliotheek", het hoofd van de afdeling „Vertaling: Algemene Zaken" en het hoofd van de afdeling „Nederlandse vertalingen" — de beide eersten geen Nederlands kenden.

Volgens *verweerster* is dit geen beletsel voor deze ambtenaren om overeenkomstig de regels van de administratie en in de uitoefening van hun functie een voorstel te bekrachtigen, dat afkomstig is van verzoeksters directe chef, overigens een Nederlander, die zelf de beweegredenen voor dit voorstel heeft toegelicht.

Verzoekster antwoordt dat niet het oordeel van haar hiërarchieke meerdere, die haar werk nooit heeft gecontroleerd,

maar van de groepscoördinator ten grondslag ligt aan de uitgebrachte beoordeling. Het voorstel voor haar ontslag was uitsluitend gebaseerd op het oordeel van deze laatste. De gevolgde procedure had dan ook niets te betekenen.

De *Commissie* kan niet inzien wat hierop feitelijk of rechtens valt aan te merken. Juist wanneer dit niet zou gebeuren, wanneer het hoofd van de afdeling geen gebruik zou maken van de bevindingen van meer ervaren ambtenaren die het werk van beginnende vertalers voortdurend en nauwkeurig controleren, zou kritiek mogelijk zijn. Het hoofd van de afdeling, zelf een Nederlander, was trouwens heel wel in staat de juistheid der vertalingen te controleren.

b) Beoordeling van verzoeksters geschiktheid voor haar functie en de kwaliteit van haar werk

Verzoekster wijst erop dat zij heeft geweigerd de haar op 2 december 1974 voorgelegde beoordeling te ondertekenen. Zij gelooft niet dat de haar verweten tekortkomingen, indien zij gegrond waren, bij de aanwervingstest niet zouden zijn gebleken.

Zij wijst voorts op een door haar in het Nederlands geschreven roman waarvan in recensies het „verzorgde en nauwkeurige" taalgebruik en de „sobere en evenwichtige" stijl was geprezen.

Verweerster wijst erop dat, hoewel verzoeksters oordeel over zichzelf begrijpelijkerwijs niet overeenstemt met dat van haar hiërarchieke meerderen, zij toch uit eigen beweging had toegegeven met haar werk veel moeite te hebben gehad.

De juistheid van een oordeel der instelling wordt door het Hof in beginsel niet onderzocht. Niettemin legt de Commissie een nota van 14 januari 1975 van verzoeksters hiërarchieke meerdere over, waarin een afwijzend advies omtrent haar eventuele aanstelling in vaste dienst wordt gegeven en waaruit blijkt dat de uitgebrachte beoordeling het resultaat is van een diepgaand en minutieus onderzoek van de kwaliteit van haar werk in de proeftijd.

Verdiensten van een literair werk kunnen niet van invloed zijn op een oordeel over vertaalcapaciteiten die immers op een totaal ander gebied liggen.

Verzoekster antwoordt dat de gegevens in het dossier geenszins bewijzen dat de verrichte werkzaamheden onvoldoende zijn, maar wel dat een zeer gering aantal werkelijke fouten was gemaakt: van de 30 aanmerkingen hadden slechts 4 betrekking op de vertaling zelf, terwijl het bij de andere om stilistische tekortkomingen of zelfs — in 17 gevallen — om „niet onjuiste" vertalingen ging. De waardeoordelen getuigden derhalve van willekeur.

Uit de beoordeling van haar boek blijkt in ieder geval dat haar ten onrechte een gebrekkige algemene ontwikkeling en onvoldoende talenkennis worden verweten.

Alle andere Belgische ambtenaren op proef hadden te kampen met dezelfde moeilijkheden die te wijten zijn aan het feit dat de Nederlandse taal thans in volle ontwikkeling. is.

Verweerster antwoordt dat het ontslagbesluit is genomen na een grondig onderzoek van verzoeksters werkprestaties. Deze beoordeling hield een globaal waardeoordeel in, waarvoor het Hof het zijne niet in de plaats vermag te stellen, arrest van 8 juli 1965, zaken 19 en 65-63 (Satya Prakhush t. Commissie EGA, Jurispr. 1965, blz. 607). Het ligt echter wel op 's Hofs weg om de materiële juistheid der feiten te onderzoeken. Door te blijven pogen haar fouten te rechtvaardigen, bevestigt verzoekster juist de door haar meerderen uitgebrachte beoordeling, namelijk haar onvermogen om verbeteringen ter harte te nemen. Wat betreft de bewering dat alle Nederlandstalige Belgische vertalers op moeilijkheden zouden stuiten, merkt verweerster op dat vertalers

op proef zelden worden ontslagen. Overigens is het Nederlands een der officiële talen in België en wordt het als zodanig noodzakelijkerwijs gebruikt in de officiële en erkende algemeen beschaafde vorm. Ten slotte zijn alle levende talen in ontwikkeling en dient een vertaler zich aan de geautoriseerde bronnen te houden.

c) Het verloop van de proeftijd

Verzoekster merkt op dat, terwijl zij vóór 15 november 1974 nooit een aanmerking had gekregen, zij na die datum in feite van ieder werk werd uitgeschakeld. Haar klachten daaromtrent aan de groepscoördinator en aan de vervanger van haar hiërarchieke meerdere, die toen met verlof was, hadden geen verandering in de situatie gebracht. Bovendien werden haar vertalingen niet door een onpartijdig gezag beoordeeld. Verzoekster had eigenlijk nimmer de mogelijkheid gehad „zich te verweren".

Verweerster antwoordt dat verzoeksters meerderen zeer wel in staat waren een oordeel uit te brengen over haar geschiktheid voor het vervullen van haar taak en over haar prestaties in de dienst. Gedurende haar gehele proeftijd beschikte verzoekster over de middelen om de kwaliteit van haar werk te beoordelen en te trachten daarin verbetering te brengen. Dat de Commissie geen gebruik gemaakt heeft van de in artikel 34, lid 2, tweede alinea, van het Statuut geboden mogelijkheid om ingeval van duidelijke ongeschiktheid op elk moment van de proeftijd een beoordeling op te stellen, doet niets toe of af aan de inhoud van de beoordeling bij het einde van de proeftijd en verzoekster kan daaraan geen enkele gevolgtrekking verbinden.

d) De duur van de proeftijd

Verzoekster betoogt dat haar proeftijd, die op 16 april 1974 is ingegaan en ingevolge artikel 34 van het Statuut negen maanden later zou aflopen, was verkort door de vakanties in juli-augustus, de tijdvakken waarin er volgens de coördinator geen werk was (drie weken in september en drie weken in oktober) en de tijdvakken waarin er wel werk was doch de coördinator haar dit niet wilde geven (15 tot 29 november 1974 en 10 december 1974 tot 15 januari 1975). Haar proeftijd had dus in feite maar vijf maanden geduurd.

Verweerster antwoordt dat de duur van het vakantieverlof niet kan worden afgetrokken, daar ambtenaren op proef dezelfde verlofregeling hebben als ambtenaren in vaste dienst. Voorts was de verhouding tussen de duur van de „dagen zonder werk" ten opzichte van de totale duur van de proeftijd niet zodanig dat haar hiërarchieke meerderen geen geldige beoordeling konden uitbrengen.

Verzoekster repliceert dat, aangezien zij geen werk meer had ontvangen nadat haar voor het eerst aanmerkingen waren gemaakt, zij eenvoudig de tijd niet had gekregen om haar werk te verbeteren of verandering te brengen in een situatie die haar tot dat ogenblik niet bekend was. De duur van de proeftijd is van groot belang, daar die voor het merendeel der ambtenaren zes maanden, doch voor de ambtenaren van de talendienst negen maanden bedraagt.

Verweerster antwoordt dat de ambtenaren van de categorieën A en B volgens artikel 34, lid 1, van het Statuut een proeftijd van negen maanden hebben.

2. De actie tot schadevergoeding

Verzoekster merkt op dat zij door de jegens haar genomen maatregel ernstige morele schade heeft ondervonden, daar deelnemers aan externe vergelijkende onderzoeken uiterst zelden na hun proeftijd worden ontslagen.

Subsidiair stelt zij dat, waar het ontslagbesluit haar op 21 januari 1975 was medegedeeld, terwijl haar proeftijd reeds op 15 januari 1975 was verstreken, zij inmiddels aan de Commissie was gebon-

den door een overeenkomst voor onbepaalde tijd, die zonder opzeggingstermijn was beëindigd. De proeftijd vormt een opschortende voorwaarde bij de overeenkomst die, behoudens opzegging, volledig effect sorteert, zodra de voorwaarde — beëindiging van de proeftijd — is vervuld. De bestaande rechtstoestand is gegeven met het verstrijken van de proeftijd en niet met een later volgende definitieve benoeming.

De eenzijdige verbreking van de overeenkomst heeft verzoekster schade ad tien maanden salaris berokkend.

Verweerster wijst er in de eerste plaats op dat de procedure formeel naar behoren is verlopen. Niet alleen is de beoordeling over de proeftijd ettelijke dagen voor afloop van de termijn van artikel 34, lid 2, aan verzoekster meegedeeld, doch bovendien is het ontslagbesluit genomen op de dag na het einde van de proeftijd, hoewel hiervoor geen enkele dwingende termijn geldt en het Hof een tijdsverloop van meerdere dagen en zelfs van enkele maanden aanvaardt (arrest van 12 mei 1971, zaak 52-70, Nagels, Jurispr. 1971, blz. 365, en arrest van 12 juli 1973, zaken 10 en 42-72, Di Pillo, Jurispr. 1973, blz. 763).

Al is dit besluit alleen genomen in het belang van de dienst, toch is zoveel mogelijk rekening gehouden met het belang van verzoekster, hetgeen blijkt uit de snelle afwikkeling van haar geval door de administratie evenals uit het feit dat aan de betrokkene reeds twee maanden voor afloop van de proeftijd was medegedeeld hoe de beoordeling vermoedelijk zou luiden. Bovendien heeft zij de uitkering van twee maanden basissalaris gekregen die aan ontslagen ambtenaren op proef wordt toegekend.

Bij vernietiging van het ontslagbesluit zou de Commissie maatregelen dienen te nemen ter vergoeding van de morele schade, hetgeen iedere grond aan een nadere schadevordering ontneemt.

Wat de subsidiaire vordering betreft, merkt verweerster op dat verzoekster op de morgen van 16 januari 1975 mededeling was gedaan van haar ontslag, met bevestiging per telex op 17 januari, dus binnen een door het Hof in bovengenoemde jurisprudentie normaal en redelijk geoordeelde termijn. Voor zover verzoekster verwijst naar de regels van het arbeidsrecht, kan haar betoog geen stand houden. De ambtenaar op proef bevindt zich in een statutaire positie die volstrekt niet vergelijkbaar is met een privaatrechtelijke overeenkomst. De proeftijd, die een vaste duur heeft, eindigt noodzakelijkerwijs bij afloop van de periode. Het tot aanstelling bevoegd gezag moet na afloop van de proeftijd ook een besluit tot aanstelling in vaste dienst van wel ontslag van de ambtenaar op proef nemen en dit besluit heeft — ongeacht de datum waarop het wordt genomen — terugwerkende kracht tot de afloopdatum van de proeftijd.

Verzoekster had derhalve op 16 januari 1975 de hoedanigheid van ambtenaar verloren. Zij heeft zich nimmer in een juridisch vacuum bevonden en stond a fortiori niet in een contractuele verhouding tot de Commissie.

Een schadevergoeding is hier dan ook in geen enkel opzicht te vergelijken met die bij verbreking van een privaatrechtelijke arbeidsovereenkomst, doch wordt uitsluitend beheerst door de bepalingen van het Statuut dat op verzoekster reeds van toepassing was geweest.

Verzoekster repliceert dat, indien de proeftijd voor partijen neerkwam op een naar tijd nauwkeurig beperkte periode van contractuele verhoudingen, het geenszins noodzakelijk was geweest haar te ontslaan, omdat haar tewerkstelling dan automatisch afliep op 15 januari 1975.

Verweerster antwoordt dat er van schadevergoeding alleen sprake kan zijn, indien wordt aangetoond dat de Commissie aansprakelijk is. Aangezien dit niet het geval

is, is de schadevordering volledig ongegrond. Schadevergoeding zou niet gerechtvaardigd zijn in geval van nietigverklaring, welke op zichzelf aan betrokkene immers al volledige vergoeding verschaft.

Verzoekster beroept zich in haar subsidiaire vordering niet meer op het beweerdelijk tardieve karakter van de kennisgeving van het ontslagbesluit.

Met betrekking tot de door verzoekster verdedigde uitgangsstelling merkt verweerster op dat verzoekster reeds op 16 januari 1975 heel goed had begrepen dat de banden met haar werkgever waren verbroken. Tussen haar en de Commissie is dan ook geen enkele nieuwe rechtsbetrekking ontstaan.

Overwegende dat verzoekster, ten deze vertegenwoordigd door M. Goldberg, advocaat bij het Hof van Beroep te Brussel, en de Commissie, ten deze vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur R. Bayens, als gemachtigde, ter terechtzitting van 15 januari 1976 in hun pleidooien zijn gehoord;

Overwegende dat de Advocaat-Generaal ter terechtzitting van 5 februari 1976 conclusie heeft genomen;

Ten aanzien van het recht

1 Overwegende dat verzoekster, Belgische van nationaliteit, bij op 13 augustus 1975 ter griffie van het Hof ingeschreven beroepschrift nietigverklaring vordert van het op 17 januari 1975 jegens haar genomen ontslagbesluit van verweerster, die haar op 16 april 1974 op de voet van artikel 34 van het Statuut van de ambtenaren had aangesteld als ambtenaar op proef bij de Nederlandse vertaalafdeling;

2 dat zij voorts vraagt de Commissie te veroordelen tot betaling van 100 000 Bfr. ter vergoeding van de morele schade die zij door haar ontslag zou hebben geleden, subsidiair een schadevergoeding van 480 000 Bfr., overeenkomend met 10 maanden salaris;

3 Overwegende dat verzoekster allereerst aanvoert dat haar proeftijd was bekort en niet onder zodanige omstandigheden was verlopen dat zij genoegzaam van haar vakbekwaamheid had kunnen doen blijken;

4 Overwegende dat de, geenszins uitzonderlijke, omstandigheid dat de proeftijd zich mede uitstrekte over de vakantieperiode — waarin vele ambtenaren afwezig zijn en er minder werk is —, nog niet inhoudt dat het in die proeftijd niet mogelijk was verzoeksters geschiktheid te beoordelen;

5 dat, wanneer verzoekster een aantal dagen zonder werk zou zijn gebleven, zulks valt te verklaren omdat niet steeds geschikt werk voorhanden is voor ambtenaren op proef, die worden geacht deze perioden te benutten om hun talenkennis te verbeteren;

6 dat wanneer, zoals verzoekster zegt, haar hiërarchieke meerderen hebben „geweigerd" haar nà 29 november 1974 werk te geven, dit moet worden toegeschreven aan het feit dat op die datum haar beoordeling overeenkomstig artikel 34, lid 2, Ambtenarenstatuut was opgemaakt en verweersters mening derhalve vaststond;

7 Overwegende vervolgens dat van verzoeksters grieven dat het jegens haar genomen besluit ongegrond zou zijn, dat haar werk niet door haar hiërarchieke meerdere, het hoofd van de Nederlandse afdeling, zou zijn gecontroleerd, en dat de ambtenaren die haar beoordeling hebben ondertekend niet bevoegd zouden zijn haar geschiktheid te beoordelen, daar zij de Nederlandse taal niet zouden beheersen, niet kunnen worden aanvaard;

8 dat de directeur van het directoraat „Vertaling, documentatie" en het hoofd van de afdeling „Vertaling, Algemene Zaken" aan de hand van het oordeel van de coördinator van de groep waarin verzoekster werkzaam was, in staat waren te zamen met haar rechtstreekse hiërarchieke meerdere verzoeksters geschiktheid te beoordelen en dat hun beoordeling van verzoeksters bekwaamheid niet ongegrond voorkomt;

9 dat deze grieven derhalve ongegrond zijn;

10 Overwegende dat verzoekster voorts klaagt dat het bestreden besluit haar eerst na het einde van de proeftijd is medegedeeld;

11 dat het bestreden besluit, waarvan de ingangsdatum was gesteld op 16 januari 1975, haar eerst de dag daarop zou zijn medegedeeld en pas zou zijn bevestigd bij een door haar op 21 januari ontvangen brief;

12 Overwegende dat artikel 34 voor het geval een ambtenaar aan het einde van de proeftijd wordt ontslagen, geen bepaalde termijn voor de kennisgeving van dit besluit voorschrijft, doch aan de instelling hiertoe een redelijke termijn bij afloop van de proeftijd laat;

13 dat derhalve de omstandigheid dat verzoekster, die reeds op de hoogte was van de over haar uitgebrachte beoordeling, niet op 15 januari 1975 — toen haar proeftijd ten einde liep — aanzegging van haar ontslag heeft gekregen, haar dienstverbintenis voor bepaalde tijd niet vermag om te zetten in een dienstverbintenis voor onbepaalde tijd;

14 dat deze grief mitsdien moet worden verworpen;

15 Overwegende dat verzoekster vervolgens aanvoert dat het ontslagbesluit haar ernstige morele schade heeft toegebracht, daar het uiterst zelden voorkomt dat iemand die heeft deelgenomen aan een extern vergelijkend onderzoek, aan het einde van de proeftijd wordt ontslagen;

16 Overwegende echter dat de ontslagprocedure in het Statuut is voorzien en, bij inachtneming van de desbetreffende statutaire bepalingen, geen aansprakelijkheid van de Commissie tegenover de ontslagen ambtenaar op proef kan meebrengen;

17 dat, gezien de formele regelmatigheid van de procedure die is gevolgd voor de vaststelling van het bestreden besluit, het middel moet worden verworpen;

18 Overwegende dat verzoekster ten slotte betoogt dat zij door de eenzijdige verbreking van haar arbeidsovereenkomst een schade overeenkomend met tien maanden salaris heeft geleden;

19 dat, waar verzoeksters dienstbetrekking conform de bepalingen van het Ambtenarenstatuut is geëindigd, ook deze grief moet worden verworpen;

Ten aanzien van de kosten

20 Overwegende dat ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering de in het ongelijk gestelde partij in de kosten moet worden verwezen;

21 dat verzoekster in het ongelijk is gesteld;

22 dat echter ingevolge artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering de kosten, door de instelling ter zake van beroepen van ambtenaren der Gemeenschappen gemaakt, te haren laste blijven;

HET HOF (Eerste Kamer),

rechtdoende:

1. **verwerpt het beroep;**

2. **verstaat dat elk der partijen haar eigen kosten zal hebben te dragen.**

O'Keeffe Donner Mertens de Wilmars

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op zesentwintig februari negentienhonderdzesenzeventig.

De Griffier

A. Van Houtte

De President

R. Lecourt

CONCLUSIE VAN DE ADVOCAAT-GENERAAL J.-P. WARNER VAN 5 FEBRUARI 1976 [1]

Mijnheer de President,
mijne heren Rechters,

Verzoekster in de onderhavige zaak vordert primair nietigverklaring van het besluit der Commissie tot haar ontslag aan het einde van haar proeftijd en subsidiair schadevergoeding.

Verzoekster is mevrouw Germaine van de Roy, echtgenote Lambert, Belgische van natinaliteit. Zij nam met succes deel aan algemeen vergelijkend onderzoek nr. COM/LA/90 van 1973 voor de vorming van een reservelijst van vertalers bij de Commissie en werd bij besluit van 28 februari 1974 per 16 april 1974 aangesteld als ambtenaar op proef op een post in de rang LA 8 bij de Nederlandse vertaalafdeling.

Deze afdeling maakt deel uit van Directoraat D (Vertaling, documentatie, vermenigvuldiging, bibliotheek) van Direc-

1 — Vertaald uit het Engels.